

Írta: Jane McBride
(Igaz történet alapján,
magyar átdolgozás)

„Alex, ideje indulni logopédiára” – mondta Juli néni.

Alex lehorgasztotta a fejét. A logopédia egy különleges foglalkozás volt, ahová járt. Nehezen tudott bizonyos szavakat és hangokat kiejteni. Így aztán hetente párszor egy logopédiacórára kellett őket gyakorolnia. Mindig úgy szégyellte, amikor a rendes tanóra helyett logopédiára kellett mennie!

Felnézett a tanítójára. „Nem hagyhatnám ki? – suttogta. – Csak ma!”

Ma Balázs bácsi látogat el Alexék osztályába, hogy a dinókról meséljen nekik. Balázs bácsi egy múzeumban dolgozott, ahol rengeteg menő dinócsont volt. Még egy több ezer éves csontot is hoz majd magával! Alex erről nem akart lemaradni.

Juli néni elmosolyodott. „Ettől még el kell menned logopédiára. De talán visszatérsz az időben Balázs bácsi bemutatójának a végére.”

Alex megpróbált visszamosolyogni, de nem ment neki. Lassan elbandukolt a logopédiaterembe.

A dinócsontok sokkal izgalmasabbnak tűntek, mint a logopédia.

Az órán újra és újra ugyanannak a hangnak a kiejtését gyakorolták. Mennyivel izgalmasabb lett volna a dinókról tanulni!

„Utálom kiejteni ezeket a buta hangokat – mondta a logopédusának. – Dedósnak érzem magam.”

„Egyáltalán nem vagy dedós – válaszolta. – Időnként mindannyiunknak szüksége van egy kis plusz segítségre. Tudtad, hogy amikor annyi idős voltam, mint te, én is jártam logopédiára?”

Alex ettől egy kicsit jobban érezte magát. Az óra hátralevő részében keményen dolgozott a hangok gyakorlásán.

Amikor Alex visszaért Juli néni osztálytermébe, látta, hogy a barátja, Kinga, épp távozik.

„Hát te hová mész?” – kérdezte.

Kinga lesütötte a szemét.

„Rosszul megy az olvasás. Korrepetelésra kell járnom.” Kinga látszólag nagyon szégyellte magát.

„Hékás, nincs semmi baj! – vigasztalta Alex. – Én épp most értem vissza logopédiáról. Egész idő alatt ugyanazt a hangot ismételtük újra és újra.” A fiú fintorgott.

„Tényleg?”

Alex bólintott. „Két éve járok logopédiára.”

„Én hogyhogy nem tudtam erről?” – érdeklődött Kinga.

Alex vállat vont. „Soha nem árultam el senkinek. Félttem, hogy kigúnyolnának.”

„Én soha nem gúnyolnálak ki – mondta Kinga. – Örülök, hogy időben visszajöttél, hogy lásd a dinócsontot. Nagyon menő!” A kislány integetni kezdett. „Most mennem kell. Később találkozunk!”

Nem sokkal később Alex megtudta, hogy nem ő és Kinga az egyetlenek, akik más órára is járnak. Tomi egy olyan órára jár, ami segít neki jobban viselkedni mások társaságában. Rebeka pedig olyan különleges tanárhoz jár, aki segít megerősíteni a karját egy baleset után.

Alex most már nem érezte magát olyan rosszul a logopédiaórája miatt. Szeretett volna a többi gyereknek is segíteni abban, hogy jobban érezzék magukat. Gyakorolta Kingával az olvasást, ebéd közben pedig Tomival beszélgetett. Néha mindenkinek szüksége van egy kis plusz segítségre, és ezzel nincs semmi baj! ●
Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Plusz segítséget kapok az olvasásban.

Plusz segítséget kapok a viselkedésemhez.

Plusz segítséget kapok a karom miatt.

Egy kis PLUSZ segítség